

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urto/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1024200491
Dátum vydania rozhodnutia:	03.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1024200491.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci odsúdeného J. D. v konaní podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 3. apríla 2025 v Bratislave odvolanie odsúdeného podané proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2024, sp. zn. 1Ntc/43/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného J. D. sa zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. decembra 2024, sp. zn. 1Ntc/43/2024, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu Kleve z 3. januára 2024, sp. zn. 110KLs-103 Js 634/23-32/23, právoplatný 1. mája 2024, v časti ktorou bol J. D. na tam popísanom skutkovom základe uznaný vinným z trestného činu dovozu omamných látok v nie malom množstve v jednočinnom súbehu s napomáhaním pri obchodovaní s omamnými látkami v nie malom množstve podľa §§ 30 odsek 1 číslo 4, 29a odsek 1 číslo 2, 1, 3, 33 zákona o omamných látkach, 27, 52 nemeckého Trestného zákonníka a za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 9 (deväť) mesiacov, sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky. Súd zároveň rozhodol, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 517 ods. 2 Tr. por. sa bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky bez jeho premeny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal odsúdený J. D. 26. februára 2025 písomne odôvodnené odvolanie, v ktorom vyjadril svoj nesúhlas s výkonom zvyšku trestu na území Slovenskej republiky a uviedol, že od roku 2015 až do jeho zadržania mal obvyklý pobyt na území Českej republiky a preto nie

je naplnený čl. 6 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008. Písomným podaním z 1. apríla 2025 doplnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Kišša a zároveň predložil listiny, ktoré podľa jeho názoru preukazujú, že už niekoľko rokov žije v Českej republike (v Prahe) a teda sa nezdržuje na území Slovenskej republiky - pracovnú zmluvu, potvrdenie o uzavretí zmluvy o dodávke elektriny v Z., D. XXXX/X a vyúčtovanie mobilného operátora K.. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil.

Dňa 21. marca 2025 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené odvolanie odsúdeného J.Á. D. i kompletný spisový materiál. Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 518 ods. 4 Tr. por.) preskúmal na podklade včas podaného odvolania (§ 309 ods. 1 Tr. por.) odsúdeného zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že na krajský súd bolo z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky 24. októbra 2024 doručené osvedčenie z 23. septembra 2024 vydané Štátnym zastupiteľstvom Kleve podľa čl. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňujúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, a to ohľadom rozsudku Krajského súdu Kleve z 3. januára 2024, sp. zn. 110KLs-103 Js 634/23-32/23, právoplatného 1. mája 2024, uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku týkajúceho sa odsúdeného J. D. na skutkovom a právnom základe v ňom uvedenom spolu s dotknutým rozsudkom a s vyjadrením odsúdeného.

Odvolací súd konštatuje, že krajský súd dospel k správne mu záveru o neexistencii dôvodov pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., a preto v tomto smere odkazuje na jeho vecne a právne správnu argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (I., D. XXXX/X), preto súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky sa v takom prípade s poukazom

na čl. 6 bod 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia nevyžaduje. Argumentácia odsúdeného, ktorá je v samej podstate skoncentrovaná výlučne na nesúhlas s výkonom uznaného trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, je preto nedôvodná, nakoľko je explicitne negovaná práve vyššie zmieňovaným ustanovením, ktoré sa použije v prípade pozitívneho konštatovania o preukázanom trvalom pobyte na území Slovenskej republiky vo vzťahu k osobe odsúdenej „cudzím“ rozhodnutím orgánu štátu pôvodu.

Najvyšší súd poukazuje tiež na správnosť postupu krajského súdu, ktorý s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. neskúmal obojstrannú trestnosť skutku.

Krajský súd postupoval takisto správne, keď akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody s tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona. Uvedené platí aj pre záver krajského súdu, ktorý odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, čím neprišlo k zhoršeniu jeho postavenia oproti uznávanému rozsudku.

K odvolacím námietkam odsúdeného najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že na uznanie a vykonanie rozhodnutia cudzieho štátu v Slovenskej republike sa okrem podmienky štátneho občianstva Slovenskej republiky dotknutej osoby vyžaduje, aby takáto osoba mala na území Slovenskej republiky aj obvyklý (nie nevyhnutne trvalý) pobyt (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z.). V prípade termínu „obvyklý pobyt“ ide o skutkový koncept, nie právny. Pri určovaní obvyklého pobytu je potrebné zohľadniť, či ide o miesto, kde má dotknutá osoba ťažisko svojho života, svojich záujmov, a to s ohľadom na svoj rodinný, pracovný či sociálny život. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ taktiež vyplýva, že limitovanie obvyklého pobytu na zápis v registri (ako je tomu napr. v prípade trvalého pobytu) nie je možné, i keď by zákon ukladal povinnosť registrovať skutočný skutkový stav. Určenie obvyklého pobytu dotknutej osoby prináleží príslušnému súdu, a to na základe posúdenia a overenia výskytu znakov uvedených skôr. Berúc do úvahy skôr uvedené, pri určovaní obvyklého pobytu vo všeobecnosti príslušný orgán berie do úvahy aj skutočnosť, či ide o miesto, kde sa osoba prevažne fakticky zdržiava, avšak na tento účel zohľadní aj iné skutočnosti, a to najmä existenciu osobných väzieb, spočívajúcich najmä v založení, vedení a súžití v domácnosti, rodinných väzieb, ďalej vlastníckeho práva alebo nájmu k nehnuteľnosti, hospodárskych väzieb, spočívajúcich najmä vo výkone podnikania alebo pracovnej činnosti a sociálnych väzieb dotknutej osoby na toto miesto. V každom prípade však pri posudzovaní reálneho výskytu spomenutých väzieb uprednostní tie z nich, ktoré majú spojitosť s účelom príslušného právneho nástroja EÚ, ktorý je vnútroštátnym právnym predpisom zavedený do právneho poriadku Slovenskej republiky. V prípade aplikácie zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí príslušný orgán pri určovaní obvyklého pobytu zohľadní najmä rodinné, pracovné a sociálne väzby odsúdenej osoby, t. j. miesto ťažiska jeho života. Berie do úvahy teda tie kritériá, ktoré sú relevantné pre naplnenie cieľa rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV o uznávaní trestov odňatia slobody, ktorým je uľahčenie sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Uvedené má relevanciu aj vo vzťahu ku skutočnosti, že pojem „obvyklý pobyt“ nemusí byť obsahovo totožný pri jednotlivých vnútroštátnych zákonoch. V tomto smere je preto potrebné, aby príslušný orgán skúmal naplnenie pojmových znakov obvyklého pobytu jednotlivo, resp. osobitne pre každý prípad, a to vo svetle cieľa, resp. účelu príslušného právneho aktu EÚ.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že napriek tvrdeniu odsúdeného, je podmienka spočívajúca v existencii jeho obvyklého pobytu na území Slovenskej republiky splnená. V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd na skutočnosť, že odsúdený má evidované trvalé bydlisko na území Slovenskej republiky (I., D. XXXX/X), z osvedčenia v časti d) je zrejmé, že pred zatknutím mal pevné životné väzby na Slovensku, rodinní príslušníci odsúdeného, s ktorými udržiava kontakt z väzenia, žijú na území Slovenskej republiky, má tu teda sociálne zázemie a možno dôvodne skonštatovať, že má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt. Zároveň odsúdený dostatočne nedeklaroval, či si potencionálne vytvoril sociálne či pracovné väzby v inom štáte v takej kvalite, aby bolo možné ustáliť iné miesto jeho obvyklého pobytu, keďže ani obhajcom odsúdeného predložené listiny svedčiace podľa názoru odsúdeného o jeho obvyklom pobyte na území Českej republiky túto skutočnosť nepreukazujú.

Na podklade týchto skutočností odvolací súd podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného J. D. ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.